

ren og den Tid. Disse Forsøg her have ikke nogenlignende Lighed dermed. Jeg kan ikke skjønne, at der er den mindste Lighed dermed. Uagtet det erede Medlem naturligviis har en stor Frygt for Alt, hvad der kommer fra Landbohoffskolen, saa kan jeg ikke skjønne Andet, end at det vilde være overordentlig gavnligt, om en Deel af de Kundskaber, som kunne erhverves der, ogsaa bleve flere Andre tildeel, og at man i det Hele lagde noget større Vægt paa at erhverve sig Kundskaber ogsaa med Hensyn til Agerdyrkningen, end det for Tiden er Tilfældet. Jeg troer, det maa erkjendes at være en meget væsentlig Mangel hos den allerførste Deel af vore Jordbrugere, at de ved Siden af deres praktiske Kundskaber mangle theoretisk Kundskab, som aabenbart i mange Henseender vilde komme dem til Hjælp; thi det maa vistnok erkjendes, at Videnskaben i det Hele er kommen. Agerbruget i en overordentlig høj Grad til Hjælp, navnlig i de senere Aar, og vil forhaabentlig i den nærmeste Fremtid yde endnu større Nytte, i Særdeleshed hvis Landbrugere selv kunne tilegne sig noget af denne Videnskab. Endnu skal jeg blot tillade mig et Par Bemærkninger overfor det, som i Mødet i Gaar blev udtalt af den høitagtede Minister med Hensyn til Stamsutteriet og Hestevælden i det Hele. Jeg er enig med den høitagtede Minister i, at det vilde være rigtigst, hvis man vilde lade Stamsutteriet bestaae endnu et Par Aar, indtil der egentlig skal foregaae en virkelig Forandring af Loven af 23de Januar 1862, men derimod kan jeg ikke være enig i den Maade, hvorpaa den høitagtede Indenrigsministeren udtalte sig om, hvorledes han meente, at Hestevælden iøvrigt heldig kunde fremmes heri Landet. Den høitagtede Minister meente saaledes, at man rettest burde gaae til en af to Udeligheder, enten at give den fuldstændig fri, hvorved nærmest maa forståes, at man skulde overlade den til sig selv, eller ogsaa helde den endnu mere indsnævret og paalægge den større Trængsel, end der hidtil er skeet, hvorved vel nærmest maatte antages, at Stamsutteriet deels skulde opretholdes saavel som ogsaa Dyrskuer og i Særdeleshed Hingsteskuer, men desforuden ved dertil ansatte Mænd fuldstændigt at kontrollere, at ikke noget Dyr blev

brugt til Avl uden Tilladelse og uden at være erkjendt for at være stiftet dertil. Fremdeles udtalte den høitagtede Minister, at det var uheldigt, at man ved Loven af 23de Januar 1862 var gaaet en Middevei. Jeg troer nu i den Henseende som i saamange andre, at Middeveien er den bedste, og jeg troer, at det navnlig under vore Forhold er den, der vil gavne Hunsdyravlen meest. Jeg troer ikke, at Forholdene her hos os ere saa vidt udviklede, at man kan overlade denne Sag til sig selv. Det er min Overbeviisning, at Loven af 23de Januar 1862 slet ikke var uheldig, men det Uheldige ved den ifjor med Hensyn til Stamsutteriet var, at man strax slog ind paa en urigtig Vej og kom til meget uheldige Resultater ved de Indfjeb, man i Begyndelsen gjorde af Heste, thi hvis man dengang havde slaaet ind paa den samme Vej, som man nu ser saa Aar siden er kommen ind paa, tør jeg næsten troe, at Stamsutteriet nu vilde have været i en saadan Tilstand, at endog Folkethingets Fleertal vilde have troet at kunne lade det vedblive at bestaae. Dernæst er det min Overbeviisning, at Hingsteskuerne have haft en meget gavnlig Indflydelse paa Landets Hestevælden og fremdeles ogsaa ville have den i den nærmeste Fremtid. Jeg troer, det har en overordentlig stor Betydning, at der ved saadanne større Hingsteskuer samles de bedste Hingste, som man har i en større Omegn, saa at Folk kunne lære at bedømme dem og sætte Pris paa, hvilken Værdi det har at frembringe en god Hestevælden. Man kan ikke sammenligne vore Tilstande her herved med Hensyn til Hunsdyravlen eller Agerbruget med Tilstanden f. Ex. i England. Der kan man ganske frit overlade det Hele til sig selv, fordi Forholdene der ere fuldstændig anderledes. Agerbruget er der hovedsagelig i nogle enkelte Nøgmands Besiddelse, og det er ligesaa vel som Hunsdyravlen i det Hele saaledes udviklet, at man i den Henseende er mindst 50 Aar foran os. Jeg troer derfor, at Staten vilde handle uforstandigt ved at drage sig fuldstændigt bort fra enhver Understøttelse til Fremme enten af Hunsdyravlen eller af Agerbruget. Vi ere ikke komne saa vidt hos os, at det kan lade sig